

CAPITOLUL 1

Insula

Au fost odată patru copii pe care-i chema Peter, Susan, Edmund și Lucy, iar aventura lor nemaipomenită a fost povestită într-o altă carte, anume *Leul, Vrăjitoarea și dulapul*. Cei patru deschiseseră ușa unui dulap fermecat și se treziseră într-o lume care nu semăna câtuși de puțin cu a noastră, iar în lumea aceea „altfel“ ajunseseră Regi și Regine peste un ținut căruia i se spunea Narnia. Cât timp au trăit în Narnia, au părut să domnească ani în șir; însă, când s-au întors pe aceeași ușă și s-au trezit înapoi în Anglia, parcă n-ar fi trecut decât câteva clipe. Oricum, n-a observat nimeni că dispăruseră și nici ei n-au spus nimănui, în afara unui adult foarte înțelept.

Trecuse un an de la întâmplarea asta, iar acum cei patru stăteau pe o bancă dintr-o gară, înconjurați de geamantane și cutii cu jucării. De fapt, tocmai se întorceau la școală. Călătoriseră împreună până la gara aceasta, care era un nod feroviar; aici, peste câteva minute, avea să vină un tren care să le ducă pe fete la o școală, pentru ca după vreo jumătate de oră un al doilea tren să-i ducă pe băieți la o alta. Prima parte a drumului, cât fuseseră împreună, li se păruse că făcea parte din vacanță; însă acum, când se pregăteau să-și ia rămas-bun și fiecare începea să se gândească din nou la

ce avea să-i aștepte la școală, erau cam mohorâți și nu prea-i mai ardea niciunui de vorbit. Cât despre Lucy, ea avea să meargă la internat pentru prima dată.

Era o gară de provincie goală și adormită, iar pe peron nu prea mai era nimeni în afara celor patru. Deodată Lucy scoase un strigăt ascuțit, așa cum faci când te înțeapă o viespe.

— Ce-ai pățit, Lu? o întrebă Edmund, după care se intrerupse brusc și scoase un fel de „Au!”

— Ce nai... începu Peter, pentru ca pe urmă să zică și el altceva decât ce avusese de gând: Dă-mi drumu', Susan! Ce faci? Unde vrei să mă tragi?

— Nici nu te-am atins, zise Susan. Cineva trage de *mine*. Au... au... au... termină!

Fiecare dintre ei observă că fețele celorlalți se albisera ca hârtia.

— Și eu am simțit la fel, spuse Edmund cu răsuflarea tăiată. Că mă trage cineva. Tare de tot... aoleu! Iar începe.

— Și pe mine, zise Lucy. Of, nu mai pot!

— Gata, repede! strigă Edmund. Ne prindem de mâini și ne ținem unu' de-altu'. Asta-i vrajă-n toată regula – îmi dau seama după ce simt. Repede!

— Da, încuviință Susan. Să ne ținem de mână. Of, tare-aș vrea să se-oprească... aoleu!

În clipa următoare, bagajele, banca, peronul și gara se făcuseră nevăzute. Ținându-se de mâini și gâfâind, cei patru copii se treziră într-un loc împădurit – un loc cu atâtea ramuri, încât îi împungeau și nu le dădeau voie să se miște. Se frecară cu toții la ochi și traseră adânc aer în piept.

— Ah, Peter! exclamă Lucy. Crezi că e cu putință să ne fi-ntors în Narnia?

— Ar putea fi oriunde, răspunse Peter. Nu văd nici la un metru în față de-atâtea crengi. Hai să-ncercăm să ieșim la lumină... dac-o exista așa ceva.

Destul de anevoie, înțepați de urzici și împunși de ghimpi, copiii ieșiră din desiș. Iar apoi avură parte de o nouă surpriză. Totul deveni mult mai strălucitor, iar după câțiva pași ajunseră la marginea pădurii și dădură cu ochii de o plajă nisipoasă. Câțiva metri mai încolo, o mare foarte liniștită atingea nisipul cu un clipocit atât de stins, încât aproape că nu se auzea. Nu se vedea uscatul de jur împrejur, iar pe cer nu găseai urmă de nor. Soarele arăta că trebuia să fie cam zece dimineața, iar marea era de un albastru care-ți lua ochii. Copiii începură să adulmece mirosul de mare.

— Să fiu al naibii! făcu Peter. Mai mare dragu'.

Cinci minute mai târziu, erau cu toții desculți și se plimbau prin apa răcoroasă și limpede.

— E mai bine decât să stai într-un tren în care nu poți să respiri și să te-ntorci la orele de latină, franceză și algebră! spuse Edmund.

Pe urmă trecu destul de mult timp în care copiii nu mai scoaseră o vorbă și doar se stropiră cu apă și căutară creveți și raci.

— Toate ca toate, zise Susan după aceea, dar cred c-o să trebuiască să facem niscai planuri. Parcă văd c-o să ne-apuice foamea.

— Avem sendvișurile pe care ni le-a dat mama pentru drum, spuse Edmund. Cel puțin eu le am pe-ale mele.

— Eu nu, rosti Lucy. Ale mele erau în gentuță.

— Și-ale mele la fel, spuse Susan.

— Ale mele sunt în buzunarul hainei, acolo pe plajă, zise Peter. O s-avem două porții pentru patru guri. O să ne cam ghiorăie mațele.

— În clipa asta mai degrabă aș bea ceva decât să mănânc, anunță Lucy.

Tuturor le era sete, așa cum se întâmplă de obicei după ce te plimbi prin apă sărată sub soarele care arde.

— Parc-am fi naufragiat, observă Edmund. În cărți se găsesc mereu izvoare cu apă limpede și rece pe insulă. Ar fi bine să le căutăm.

— Asta-nseamnă că trebuie să ne-ntoarcem în pădurea aia deasă? întrebă Susan.

— Nici vorbă, răspunse Edmund. Dacă sunt pâraie, trebuie să coboare spre mare, iar dacă o luăm la pas de-a lungul plajei precis ajungem la ele.

Ieșiră cu greu din apă și străbătură mai întâi nisipul ud și egal, iar pe urmă pe cel uscat și sfărâmicios, care-ți rămâne între degete, ceea ce-i făcu să-și pună șosetele și pantofii. Edmund și Lucy ar fi vrut să le lase acolo și să cerceteze locul desculți, dar Susan le spuse c-ar fi fost o prostie.

— S-ar putea să nu le mai găsim, zise ea, și fiți siguri c-o să avem nevoie de ele dac-o să fim tot aici la căderea nopții și-o să se lase răcoarea.

După ce se îmbrăcară la loc, porniră de-a lungul țărmului, cu marea în stânga lor și cu pădurea în dreapta. În afara câte unui țipăt de pescăruș, se lăsase o liniște deplină. Pădurea era atât de deasă și de încurcată, încât nu vedeai aproape nimic. Și nici nu se observa vreo mișcare – a unei păsări sau măcar a unei găze.

E frumos să vezi scoici, alge și anemone-de-mare sau răcușori în ochiurile de apă, dar nu trece mult și te

saturi de ei dacă ți-e sete. Nemaimergând prin apa rece, copiii simțiră că li se încing și li se îngreunează picioarele. Susan și Lucy aveau de cărat și niște treniuri. Edmund și-l pusese pe al lui pe banca din gară chiar înainte să-i răpească vraja, așa că el și Peter duceau pe rând mantaua acestuia din urmă.

Nu trecu mult și țărmul începu să cotească spre dreapta. Cam după un sfert de oră, după ce copiii străbătuseră o culme stâncoasă care se îngusta în depărtare, fură siliți să facă o întoarcere bruscă. Ajunseră cu spatele la acea porțiune a mării care-i întâmpinase când ieșiseră pentru prima dată din pădure, iar acum, uitându-se în față, deslușiră dincolo de apă un alt țărm, la fel de împădurit ca acela pe care-l explorau.

— Mă-ntreb, aia de-acolo e o insulă sau o să se unească la un moment dat cu pământul pe care suntem noi?

— Nu știu, spuse Peter și merseră mai departe în tăcere.

Țărmul pe care înaintau se apropia din ce în ce mai mult de cel din față și de fiecare dată când ocoleau un promontoriu copiii se așteptau să dea peste locul unde se uneau cele două țărmuri. Numai că-i aștepta o mare dezamăgire. Ajunseră la câteva stânci pe care trebuiră să urce, iar de sus li se deschise o priveliște destul de întinsă și...

— Fir-ar să fie! făcu Edmund. N-are rost. Nu putem să ajungem la pădurea cealaltă. Suntem pe-o insulă!

Și chiar așa era. În locul acela, canalul dintre țărmul lor și cel din față era lat de doar treizeci și ceva de metri, însă văzură atunci că era punctul lui cel mai îngust. Pe urmă țărmul lor cotea iarăși spre dreapta, iar între ei

și uscat se întindea apa mării. Era limpede că apucaseră deja să ocolească mult mai mult de jumătate din insulă.

— Ia uitați! spuse deodată Lucy. Ce-i ăla?

Arăta spre ceva lung și argintiu care șerpuia de-a curmezișul plajei.

— Un pârâu! Un pârâu! strigară ceilalți și, cu toate că erau frânți de oboseală, coborâră în goană de pe stânci și-o zbughiră spre apa curgătoare.

Știau că apa de băut era mai bună în susul pârâului, așa că porniră imediat spre locul de unde ieșea din pădure. Pomii erau la fel de deși ca mai-nainte, însă pârâul își croise drum printre malurile înalte și acoperite cu mușchi, așa că, dacă te aplecai, îi urmai cursul printr-un fel de tunel din frunze. Căzură în genunchi lângă primul ochi de apă cafenie, băură pe săturate, se stropiră pe față și pe urmă își vârâră brațele în apă până la cot.

— Așa, zise Edmund. Ce-ar fi să mâncăm sendvișurile alea?

— A, n-ar fi bine să le mai ținem? întrebă Susan. S-ar putea să avem mai mare nevoie de ele ceva mai încolo.

— Acum, că nu ne mai e sete, zise Lucy, tare mi-ar plăcea să ne simțim la fel de sătui ca atunci când ne *era* sete.

— Dar cum rămâne cu sendvișurile? stăruie Edmund. N-are rost să le păstrăm până se strică. Nu uitați că aici e mult mai cald ca-n Anglia și că le ținem în buzunar de câteva ore bune.

Așa că scoaseră cele două pachete, împărțiră mâncarea în patru porții și, chiar dacă nu se sătură nimeni, măcar avură parte de mult mai mult decât nimic. Apoi făcură planuri pentru următoarea masă. Lucy voia să se întoarcă la mare și să prindă creveți, până când o potoli cineva spunându-i că nu aveau năvoade. Edmund veni cu ideea să strângă ouă de pescăruș de pe stânci, numai că nu-și amintiră să fi văzut așa ceva, și oricum, chiar dac-ar fi dat peste ele, nu ar fi avut cum să le gătească. Peter își zise că, fără o baftă chioară, nu peste multă vreme s-ar fi bucurat să le mănânce și crude, însă nu văzu niciun motiv s-o spună cu voce tare. Susan fu de părere că era păcat că mâncaseră sendvișurile atât de repede. Ajunși aici, unii dintre copii aproape că începură să-și iasă din pepeni. Într-un târziu, Edmund spuse:

— Fiți atenți. Ne rămâne un singur lucru de făcut. Trebuie să căutăm prin pădure. Pustnicii, cavalerii rătăcitori și alții ca ei se descurcă cumva dacă-i pui să trăiască în pădure. Găsesc rădăcini, fructe de pădure și-alte alea.

— Ce fel de rădăcini? vru să știe Susan.

— M-am gândit întotdeauna la rădăcinile de copaci, zis Lucy.

— Hai, Ed are dreptate, rosti Peter. Trebuie să-ncercăm să facem ceva. Și oricum mai bine facem asta decât să ieșim iar să ne bată soarele.

Așa că se ridicară și prinseră să urmeze cursul pârâului. Era o treabă tare anevoioasă. Trebuiă să se aplece pe sub crengi sau să treacă pe deasupra lor, își croiră drum prin desișuri și încâlceli mari de rododendroni, își rupseră hainele și-și udară picioarele în apă; și tot nu se auzi nimic în jur, în afară de susurul pârâului și de zgomotele pe care le făceau ei. Și tocmai începeau să se sature de-atâta mers, când le ajunse la nas un miros încântător, după care întrezăriră o pată de culoare mult deasupra lor, sus, pe malul drept.

— Ia uite! exclamă Lucy. Mi se pare că-i un măr.

Și chiar asta era. Urcară gâfâind malul povârnit, se strecurară prin câteva tufe de mur și se treziră în jurul unui pom bătrân, încărcat de ditamai merele galben-aurii cum nu se poate mai tari și mai zemoase.

— Și nu-i singurul pom, spuse Edmund, cu gura plină. Uitați-vă acolo... și acolo.

— Oho, sunt cu zecile, zise Susan, azvârlind cotorul primului măr și luând un alt fruct. Se vede treaba c-o fi fost o livadă aici – demult, demult de tot, înainte să se sălbăticească locul și să crească pădurea.

— Înseamnă c-a fost o insulă locuită, rosti Peter.

— Și aia ce-o mai fi? întrebă Lucy, arătând în față.

— Să fiu al naibii, e-un zid, răspunse Peter. Un zid vechi de piatră.

Luptându-se să treacă printre crengile încărcate de fructe, ajunseră cu toții la zid. Era foarte vechi, spart ici și colo, acoperit de mușchi și de flori sălbatice, dar mai înalt decât cei mai mulți dintre pomi. Iar, după ce se apropiară și mai mult, văzură o arcadă mare unde trebuie să fi fost demult o poartă și care acum aproape că fusese astupată de mărul cel mai mare. Trebuiă să

Prințul Caspian

rupă câteva crengi ca să treacă mai departe, iar după ce făcură asta își mijiră ochii cu toții, fiindcă lumina zilei se făcu dintr-odată mult mai puternică. Ajunseră într-un loc întins și deschis, cu ziduri de jur împrejur. Aici nu mai erau pomi – doar iarbă, margarete, iederă și ziduri gri. Era un loc luminos, tainic, liniștit și destul de trist; se duseră cu toții până în mijloc, bucuroși că puteau să se îndrepte de șale și să-și dezmoștească picioarele în voie.

CAPITOLUL 7

Vechea Narnie în pericol

Locul unde se întâlniseră cu Faunii era, bineînțeles, chiar Câmpul Dansator, iar Caspian și prietenii lui rămaseră acolo până la noaptea Marelui Sfat. Să dormi sub cerul liber, să bei doar apă din fântână și să te hrănești aproape numai cu alune și fructe de pădure era un lucru neobișnuit pentru Caspian, după patul lui cu așternuturi de mătase din iatacul tapisat de la castel, cu mâncăruri aduse pe tipsii de aur și argint în salon și cu slujitori gata să-i facă poftele. Dar nu se simțise niciodată mai bine. Niciodată somnul nu-i fusese mai odihnitor și nici mâncarea mai gustoasă. Unde mai pui că începuse să se călească, iar chipul lui începuse să semene cât de cât cu al unui rege.

Când veni noaptea cea mare, iar mulțimea lui de supuși ciudați se strânse pe furiș pe câmp, sosind fie unul câte unul, fie câte doi sau câte trei, câte șase sau câte șapte – cu luna strălucind atunci cu aproape toată puterea –, lui Caspian i se umplu inima de mândrie când văzu cât de mulți erau și când îi auzi cum își dădeau binețe. Veniseră toți cei pe care-i cunoscuse: Urși Umflați, Pitici Roșii și Pitici Negri, Cârțițe și Bursuci, Iepuri și Arici, precum și câțiva pe care încă nu-i văzuse – cinci Satiri roșii ca niște vulpi, întreaga ceată de Șoareci Vorbitori, înarmați până-n dinți și urmând chemarea unei

trompete ascuțite, câteva Bufnițe și Bătrânul Corb din Ravenscaur. La urmă de tot (iar asta îi tăie răsufierea lui Caspian), odată cu centaurul se infățișă un Uriăș mic, dar aievea, Wimbleweather de pe Dealul Mortului, care ducea în cărcă un coș cu Pitici albi la față din cauza râului de mare, care se învoiseră să fie cărați în spinare, dar care acum își doreau să fi venit pe jos.

Urșii Umflați țineau morțiș să înceapă cu ospățul și să lase sfatul pentru mai târziu – poate pentru a doua zi. Reepicheep și Șoarecii lui ziseră că sfaturile și ospetele puteau să aștepte și propuseră să-l atace pe Miraz la el în castel chiar în seara aceea. Pattertwig și ceilalți Veverițoi spuseră că puteau să mănânce și să vorbească în același timp, și-atunci de ce să nu țină sfatul și ospățul odată? Cărțițele ziseră c-ar fi bine să se sape niște șanțuri de jur împrejurul câmpului înainte de orice altceva. Faunilor li se păru mai acătării să înceapă cu un dans solemn. Bătrânul Corb, deși era de partea Urșilor, care credeau că ar zăbovi prea mult dacă ar ține un sfat întreg înaintea ospățului, rugă fierbinte să i se îngăduie să le spună câteva vorbe celor strânși acolo. Însă Caspian, Centaurii și Piticii trecură peste toate acestea și se încăpățânară să țină pe dată un consiliu de război cum scrie la carte.

După ce toate celelalte creaturi se lăsară convinse să se așeze în tăcere într-un cerc mare și după ce-l făcură (ceva mai greu) pe Pattertwig să nu mai alerge încoace și-ncolo spunând „Liniște! Liniște, toată lumea, vorbește Regele!”, Caspian se ridică în picioare, simțind o ușoară emoție.

— Narnieni! Începu el, dar nu mai apucă să spună nimic fiindcă tocmai atunci Iepurele Camillo zise:

Prințul Caspian

— Ssst! Pe-aici pe undeva e-un Om.

Toate erau animale sălbatice, obișnuite să fie vâdate, așa că încremeniră ca niște statui. Își întoarseră nasurile încotro le arătase Camillo.

— Miroase-a Om, dar nu e Om de-adevăratelea, șopti Vânătorul-de-Trufe.

— Se apropie încet-încet, zise Camillo.

— Doi Bursuci și voi, trei Pitici, țineți-vă arcurile pregătite și ieșiți-i ușor în cale, porunci Caspian.

— I-o coacem noi, rosti fioros un Pitic Negru, potrivindu-și arcul.

— Nu trageți dacă-i singur, spuse Caspian. Prindeți-l.

— De ce? întrebă Piticul.

— Fă ce ți se spune, îi zise Centaurul Glenstorm.

Toată lumea așteptă în tăcere, cât timp cei trei Pitici și cei doi Bursuci alergară pe furiș spre copacii de pe latura nord-apuseană a câmpului. Pe urmă se auzi un strigăt piticesc ascuțit – „Stai! Cine-i acolo?” –, urmat de o săritură neașteptată. După o clipă, un glas pe care Caspian îl cunoștea bine fu auzit spunând:

— Bine, bine, sunt nefnarmat. Prindeți-mă de încheieturi dacă vreți, cinstiți Bursuci, dar nu mi le mușcați. Vreau să vorbesc cu Regele.

— Domnule doctor Cornelius! strigă Caspian bucuros și se repezi să-și întâmpine fostul meditator.

Toți ceilalți se strânsură în jurul lor.

— Pfui! făcu Nikabrik. Un Pitic renegat. O secătură! Să-i iau gâtul cu sabia?

— Tacă-ți fleanca, Nikabrik, spuse Trumpkin. Creatura nu-i de vină pentru înaintași.

— El e cel mai bun prieten al meu și cel care mi-a salvat viața, rosti Caspian. Cui nu-i cade bine că e cu

noi aici n-are decât să plece din armată – și asta chiar acum. Dragă domnule doctor, *cât* mă bucur să te văd din nou. Dar cum oare ne-ai dat de urmă?

— Am recurs la un pic de magie simplă, Maiestatea Voastră, răspunse doctorul, care răsuflea mai departe

Prințul Caspian

anevoie din pricină că mersese atât de repede. Dar n-avem vreme de astea acum. Trebuie s-o ștergem imediat cu toții de-aici. Ați fost deja trădați, iar Miraz e pe urmele voastre. Până mâine la prânz o să fiți înconjurați.

— Trădați! zise Caspian. De cine anume?

— De un alt Pitic renegat, nu-ncape vorbă, spuse Nikabrik.

— De Destrier, calul Maiestății Voastre, zise doctorul Cornelius. Bietul animal n-a știut ce face. După ce-ai căzut din șa, bineînțeles că s-a întors agale la grajdul de la castel. Așa s-a aflat de fuga ta pe furiș. Eu am spălat putina, fiindcă nu-mi doream să fiu luat la întrebări în hruba de cazne a lui Miraz. M-am uitat în bila de cristal și mi-am dat seama unde-aș putea să te gădesc. Dar toată ziua – toată ziua de alaltăieri, vreau să spun – am văzut puterile trimise de Miraz prin pădure. Ieri am prins de veste că și-a scos oștenii. Nu cred că ai printre Piticii tăi cu... hm... sânge pur pe cineva care să știe să te ducă nevăzut prin codri. Ai lăsat urme peste tot. Foarte nesăbuit. Oricum, ceva i-a dat de știre lui Miraz că Vechea Narnie n-a murit, așa cum trăgea nădejde, iar acum s-a pus în mișcare.

— Uraaaa! se auzi un glas subțire și foarte pătrunzător de undeva de la picioarele doctorului. Să vină-ncoa! Nu cer decât ca Regele să mă lase pe mine și oamenii mei în față.

— Ce-i asta? făcu doctorul Cornelius. Maiestatea Voastră are cumva lăcuste – sau țânțari – în rândurile oștirii?

Pe urmă, după ce se îndoi din șale și se zgâi atent prin ochelari, pufni în râs.

— Să fiu al naibii, zise el, e un șoarece. Seniore Șoa-rece, aș vrea să ne cunoaștem mai bine. Sunt onorat să întâlnesc o sălbăticiune atât de vitează.

— O să ai parte de prietenia mea, învățate Om, chițai Reepicheep. Iar pe Piticii – sau pe Uriașii – din oaste care n-o să-ți vorbească frumos fii încredințat c-o să-i dojenesc cu sabia.

— Chiar avem timp de prostiile astea? întrebă Nika-brik. Care ne sunt planurile? Luptă sau fugă?

— Luptă, dacă e nevoie, spuse Trumpkin. Dar încă nu suntem pregătiți, iar locul ăsta e greu de apărat.

— Nu-mi place nici să mă gândesc că o iau la fugă, zise Caspian.

— Auziți-! Auziți-! strigară Urșii Umflați. Orice-am face, hai să lăsăm *fugitul*. Mai cu seamă înainte de ultima masă a zilei, dar nici imediat după ea.

— Cei care fug primii nu rămân întotdeauna la urmă, rosti Centaurul. Dar de ce să ne lăsăm dușmanul să ne aleagă poziția în loc s-o alegem noi? Hai să găsim un loc unde să ne simțim puternici.

— E-un lucru înțelept, Maiestatea Voastră, e-un lucru înțelept, spuse Vânătorul-de-Trufe.

— Dar unde-o să mergem? întrebă câteva glasuri.

— Maiestatea Voastră și dragi vietăți de toate felurile, spuse doctorul Cornelius, cred că trebuie să plecăm grabnic spre răsărit și să coborâm pe cursul apei până la pădurile mari. Telmarinii urâsc regiunea aia. Le-a fost dintotdeauna frică de mare și de orice-ar putea ajunge la ei pe mare. De-aia au lăsat pădurile să crească atât de mult. Dacă-i adevărat ce spun tradițiile, străvechiul Cair Paravel s-a aflat la gura râului. Tot târâmul ăla ne

e prieten și nu poate să-i sufere pe dușmanii noștri. Trebuie să mergem la Cumul lui Aslan.

— Cumul lui Aslan? se auziră câteva glasuri. Nu știm ce-i ăla.

— Se găsește la marginea Marilor Codri și e o movilă uriașă, pe care narnienii au ridicat-o hăt demult peste un loc cu totul și cu totul fermecat, unde s-a aflat – și poate că se mai află și astăzi – o Piatră cu totul și cu totul fermecată. Movila e scobită pe dinăuntru și are o mulțime de galerii și peșteri, iar Piatra se află chiar în peștera din mijloc. În Movilă e loc pentru toate merindele noastre, iar aceia dintre noi care s-au obișnuit cel mai bine să trăiască sub pământ pot să-și găsească adăpost în peșteri. Ceilalți n-avem decât să trăim în pădure. La nevoie, am putea cu toții (în afară de Uriașul ăsta de ispravă) să ne ascundem înăuntrul Movilei și să rămânem acolo feriți de toate primejdiile, în afara foametei.

— E bine că avem un om învățat printre noi, zise Vânătorul-de-Trufe.

Însă Trumpkin bombăni imediat:

— Fir-ar supa și spanacul! Tare-aș vrea ca ăștia care ne conduc să nu se mai gândească la cai verzi pe pereți, ci la merinde și la arme.

Însă încuviințară cu toții propunerea lui Cornelius și chiar în seara aceea, cam după o jumătate de oră, se puseră în mișcare. Înainte să răsară soarele, ajunseră la Cumul lui Aslan.

Era cu siguranță un loc care te lăsa fără grai, un deal verde și rotund peste un alt deal, pe care crescuseră demult copaci și unde se găsea o ușiță joasă, pe care intrai. Tunelurile de aici alcătuiă un labirint desăvârșit până când ajungeai să te obișnuiești cu ele și erau mărginite

C.S. LEWIS

și acoperite cu pietre netede, iar pe pietrele acelea, mijindu-și ochii în asfințit, Caspian văzu câteva semne stranii, câteva tipare șerpuitoare și câteva imagini în care forma unui Leu se repeta de mai multe ori. Totul părea să aparțină unei Narnii și mai vechi decât cea despre care îi povestise dădaca.

Numai că după ce-și găsiră loc înăuntrul și în jurul Cumului norocul începu să-și întoarcă fața de la ei. Nu trecu mult și iscoadele Regelui Miraz le găsiră noul bârlog, iar Regele ajunsese cu oștirea la marginea pădurii. Și, așa cum se întâmplă de multe ori, dușmanul se dovedi mai puternic decât socotise cealaltă tabără. Lui Caspian i se făcu inima cât un purice văzând cum sosea o companie după alta. Și, chiar dacă oamenii s-ar fi putut teme să intre în pădure, le era și mai frică de Miraz, așa că, avându-l în frunte, se avântară în bătălie până în inima codrului, iar uneori până aproape de Cum. Caspian și

ceilalți căpitani făcură, desigur, mai multe breșe în câmp deschis. În felul ăsta, luptele se purtară în cele mai multe zile, iar uneori chiar și noaptea, însă tabăra care duse greul bătăliei se dovedi cea a lui Caspian.

În cele din urmă veni o noapte în care totul merse cum nu se poate mai rău, iar ploaia care căzuse din greu și fără încetare toată ziua se opri la lăsarea întunericii pentru a face loc unui frig crâncen. De dimineață, Caspian se pregătise pentru ceea ce avea să fie cea mai mare bătălie, iar ceilalți își puseseră toate nădejtile în ea. Împreună cu grosul Piticilor, el avea să atace flancul drept al Regelui când se crăpa de ziuă, iar pe urmă, pe când ei erau în toiul luptei, Uriașul Wimbleweather împreună cu Centaurii și o parte dintre sălbăticiunile cele mai fioroase aveau să împresoare acel flanc drept și să-l despartă de restul oștirii. Însă planul dăduse greș. Nimeni nu-l prevenise pe Caspian (din cauză că nimeni nu-și mai aducea aminte în aceste zile de pe urmă ale Narniei) că Uriașii nu sunt deloc ageri la minte. Iar bietul Wimbleweather, deși viteaz ca un leu, era la fel ca restul Uriașilor în ce privea deșteptăciunea. Atacase când nu trebuia și de unde nu trebuia, așa că atât trupele lui, cât și ale lui Caspian suferiseră pierderi grele și nici măcar nu-i pricinuiseră mari pagube dușmanului. Cei mai buni dintre Urși fuseseră loviți, un Centaur fusese grav rănit și puțini erau luptătorii din jurul lui Caspian care nu sângerau. Când se strânseră să mănânce pe sponci sub copacii din care picurau stropi de ploaie, erau cu toții innegurați.

Cel mai innegurat dintre toți era Uriașul Wimbleweather. Știa că totul fusese doar din vina lui. Stătea fără să scoată o vorbă, iar din ochi i se prelingeau lacrimi

mari, care i se adunau pe vârful nasului și pe urmă se prăvăleau cu un pleoscăit puternic peste bivuacul Șoarecilor, care tocmai începuseră să se încălzească și să dea semne că li se face somn.

Săriră cu toții, își scoaseră apa din urechi, își stoarseră păturicile și-l întrebară pe Urias, cu glasuri subțiri, dar ascuțite, dacă nu i se părea că erau destul de uzi și fără povestea asta. Pe urmă se treziră alți oameni care le spuseră Șoarecilor că fuseseră înrolați pe post de iscoade, nu de muzicanți, întrebându-i apoi de ce nu puteau să-și țină gura. Cât despre Wimbleweather, se furișă într-un loc unde să-și poată plânge nefericirea în liniște, dar călcă pe coada cuiva, iar acel cineva

(se dovedi mai târziu că fusese o vulpe) îl mușcă. În clipa aceea își ieșiră cu toții din pepeni.

Însă în încăperea tainică și fermecată din inima Cumului Regele Caspian, Cornelius, Bursucul, Nikabrik și Trumpkin țineau sfat. Stâlpi groși ridicați cu măiestrie în străvechime sprijineau acoperișul.

În centru se găsea Piatra însăși – o

masă de piatră, despăcată

în două chiar pe mijloc și acoperită cu ceva ce în alte timpuri fusese un fel de scris, însă veacuri de vânt, ploaie și ninsoare aproape că-l șterseseră în vremurile de demult când Masa de Piatră stătuse pe vârful

dealului, iar Movila încă nu fusese ridicată peste ea. Nu se foloseau de Masă și nici nu ședeau în jurul ei: era un lucru cu o putere magică prea mare ca să-l pui la treabă pentru orice. Stăteau pe bușteni ceva mai încolo, iar între ei se găsea o masă de lemn negeluit, pe care se vedea un felinar grosolan de argilă, care le lumina fețele palide și arunca umbre mari pe ziduri.

— Dacă Maiestatea Voastră are vreodată de gând să se folosească de Corn, spuse Vânătorul-de-Trufe, cred că acum e bine s-o facă.

Caspian le povestise, de bună seamă, despre comoara pe care-o avea cu câteva zile în urmă.

— Firește că suntem la ananghie, răspunse Caspian. Dar nu putem fi siguri că n-o să fie și mai rău. Dacă o să avem de-a face cu un rău mai mare și-o să ne dăm seama că am folosit deja Cornul?

— Dacă vă gândiți așa, zise Nikabrik, Maiestatea Voastră o să-l folosească abia când o să fie prea târziu.

— Așa socot și eu, întări doctorul Cornelius.

— Tu ce crezi, Trumpkin? întrebă Caspian.

— A, în ce mă privește, spuse Piticul Roșu, care ascultase cu o nepăsare deplină, Maiestatea Voastră știe că sunt de părere că până la urmă Cornul – bașca piatra spartă de-acolo – bașca Regele Peter Magnificul al vostru – bașca Leul Aslan – sunt un fel de tocană de vorbe goale. Mi-e totuna când o să sufle Maiestatea Voastră în Corn. Singurul lucru la care țin morțiș e să nu li se sufle-o vorbă oștenilor. N-are rost să tragă nădejde c-o să le vină nu'ș ce farmece-n ajutor când de fapt (așa cum cred) o să rămână cu buza umflată.

— Atunci în numele lui Aslan o să facem să răsunе Cornul Reginei Susan, zise Caspian.